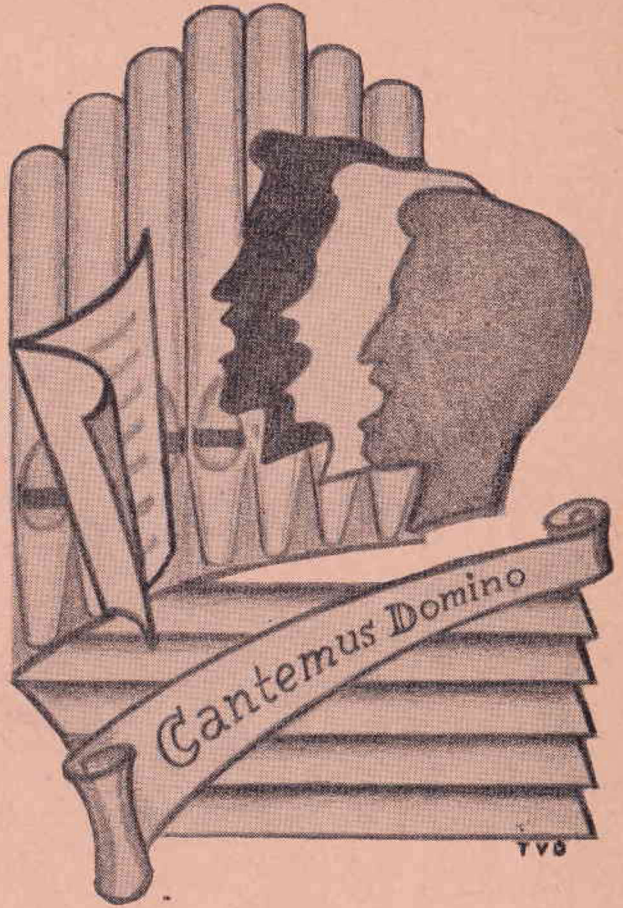
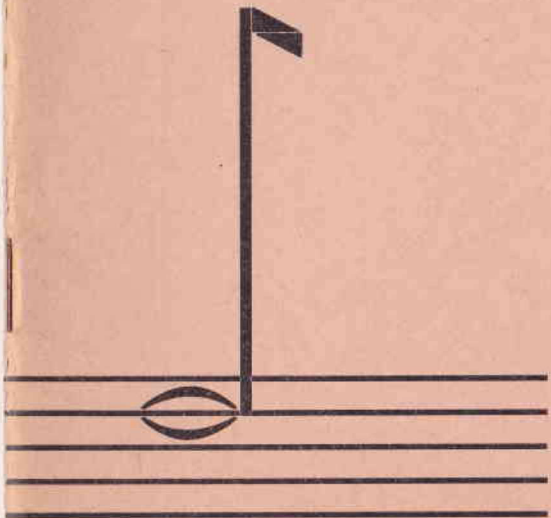

KONTAKTBLAD ZANGKOOR

President: Zeereerw. Heer P. v. Mullekom
Directeur: Joop Felix

TvB

H. HARTPAROCHIE TE BOXTEL

r.k. volksmuziekschool - boxtel

ZANGKLASSEN: HET FUNDAMENT VAN CANTASONA
CANTASONA: HET FUNDAMENT VAN HET KOOR
HET KOOR: PIJLER DER HOOGMISDIENSTEN K.R.O.

De Buxtelse Volksmuziekschool heeft ook u zeker iets te bieden

Informaties: J. B. FELIX, musicus - Ons Doelstraat 24 - Telefoon (04106) 31 45

A. ADELAARS

Breukelsestraat 4

Het beste adres voor:

TELEVISIE
RADIO
BANDRECORDERS
PLATENSPELERS
STOFZUIGERS
WASMACHINES
CENTRIFUGES

➔ **SPECIALITEIT IN VERLICHTINGSARTIKELEN**

Voor uw
TIMMER-, HOBBIE- en
KNUTSELWERK

naar

Kapelweg 32 - Buxtel - telefoon 2334

KOOPT HET BIJ

SPIERINGS

DAN BENT U BETER AF

De textielzaak van Selissen!

BAANDERHERENWEG 77 - BOXTEL

-1-

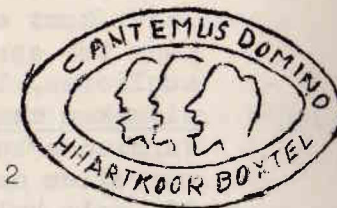
2e jrg. no. 2

Kontaktblad van het Zangkoor der
H.Hartparochie Buxtel

Redactie: W.Sep - H.v.Lienpt
T.v.Uden - P.Bloem

Fin. Adv. C. de Brouwer

Secretariaat: W.Sep Vendelstraat 2

Van de redactie.....

Als we zouden moeten afgaan op hetgeen we zo hier en daar opvangen aangaande ons koorblad, wat betreft nut en inhoud, dan zouden we geneigd zijn te zeggen: inderdaad, waarom eigenlijk nog? Wij kunnen ons echter niet indenken, dat dit de mening van ieder is. We willen het althans zeker niet zonder meer aannemen. Vandaar dat we bij deze aflevering een soort enquête-formulier hebben gevoegd. We hopen, dat ieder de moeite zal nemen de gestelde vragen te beantwoorden en daarna het formulier in de daarvoor bestemde kopie-bus op het koor zal deponeren.

Bij de ingezonden stukken hebben wij enkele spontane reacties ontvangen, die wij U hier niet willen onthouden.

Wij hopen daarom, dat velen van U dit blad met veel genoegen zullen lezen.

De Redactie.

In de Constitutie over de Liturgie, waarin de besluiten van de Concilievaders zijn vastgelegd, komt ook de plaats en de betekenis van het koor ter sprake. Ik lees nl. in no 29: "Ook de acolieten, lezers, commentatoren en zij, die deel uitmaken van het zangkoor, vervullen een echt liturgische bediening. Daarom moeten zij hun functie vervullen met een oprechte vroomheid en stiptheid, die zo'n belangrijke bediening vraagt en die het Volk Gods met recht van hen eist. Zij moeten derhalve op aangepaste wijze vertrouwd gemaakt worden met de geest van de liturgie en zij moeten onderricht worden om hun rol passend en volgend de regels te vervullen."

Sinds ik dit heb gelezen, peins ik op een methode, om een aangepaste liturgische vorming aan ons koor te geven. Want ook ons koor neem ik aan, heeft hier niet minder behoefte aan dan alle andere koren.

Wat bedoelt de Kerk met liturgische vorming? In het algemeen, dat de koorzangers en -zanger-tjes er diep van overtuigd zijn, dat zij innig betrokken zijn bij de liturgie en dat men zich dus meer verdiept in het wezen en de vormen, de waarden en de gedachtengang van de liturgie der Kerk. Zij moeten goed weten, dat zij de kern vormen van het Godsvolk, dat zich rond het altaar verzamelt, niet om zich van dat Volk af te scheiden, maar om dit te helpen met Christus aan de Vader eer te brengen.

Het koor is een deel van het kerkvolk, een kerngroep, die op bijzondere wijze de kunst verstaat om het gemeenschappelijk geloof tot uitdrukking te brengen. Doch het koor mag nooit de rol van het overige kerkvolk geheel overnemen. Dan worden de gelovigen teruggeworpen op de Mis

"bijwonen", "volgen" en "horen." Soms zal de rol van het koor onderscheiden zijn van die van het kerkvolk soms ook zullen zij samenvallen.

Deze en dergelijke gedachten zullen alle koorzangers, die de tekenen des tijds verstaan, zich eigen willen maken. Want zoals de Constitutie schrijft in no 43: "de ijver voor de bevordering en de hernieuwing van de heilige liturgie wordt terecht beschouwd als een teken van providentiële beschikking van God over onze tijd, als een voorbijgaan van de Heilige Geest in Zijn Kerk."

Laten we samen zoeken naar een vorm, waardoor de nieuwe geest ook in ons koor vruchtbaar kan zijn.

Uw Pastoor en Voorzitter.

Boxtel's H.Hartkoor zong in de Canisiuskerk te Nijmegen
---enkele kanttekeningen---

Wanneer je, zoals ondergetekende, pastoor bent en een Hoogmis celebreert in een stampvolle kerk, dan beleef je heel mooie momenten, wanneer een goed koor een Mis als van M.Ant.Charpentier zingt. Het H.Hartkoor, dat op Beloken Pasen hier zong, bleek een meer dan voortreffelijk koor te zijn.

Ik wijd hier in Uw blad geen muziek-kritische beschouwing aan. Dat heeft Nijmeegs muziekrecensent voortreffelijk gedaan in de Gelderlander van 6 april, en die krant werd U toegezonden. Dat de Heer Martens zelf op zulk een duidelijk omlinjnde plaats in zijn blad een lovende beschouwing schreef, zegt genoeg. Ik ben het er helemaal mee eens en heb daar niets aan toe te voegen.

Daarom enkele kanttekeningen.

Er is in Nijmegen heel wat over gepraat, ten goede. Men heeft ervan genoten. U heeft trouwens zelf kunnen constateren, dat de kerk vol was tot de laatste plaats en dat de sfeer buitengewoon was.

Wat mij persoonlijk opviel was de voortreffelijke sfeer en discipline van het koor zelf; noodzakelijke voorwaarde om tot zulk een resultaat te komen. Dat verraadt liefde voor de muziek, hetgeen het offer van veel oefening meebrengt. Ja, daar sprak liefde uit voor de koorzang, en dat doet goed; zeker als je dan zoveel jonge mensen ziet. Ik vraag me af, hoe brengt een betrekkelijk kleine gemeenschap dit op?

Jullie Pastoor zei, dat hij er niet trots op mag zijn, maar er wel heel dankbaar voor is een dergelijk koor te bezitten.

Ik zou zeggen: zijn jullie er allemaal maar een beetje trots op; en weet, dat wij hier allemaal dankbaar zijn voor de prachtige uitvoering van deze melodieuze mis. Trouwens het Cantate Domino na de H.Mis was ook de moeite waard.

Mijnheer de Dirigent, Bestuur, Organist en alle zangers, wij zien vol spanning uit naar de Kerstuitvoering, die jullie hier in het najaar komen geven.

Reeds nu sluit ik deze korte kanttekeningen met een van harte gemeend "veel succes en van harte welkom met Kerstmis."

W.M.Drion S.J.
Pastoor Canisiuskerk.

Op 5 april ontvingen wij het volgende spontane briefje.

Weledele Heer,

Met Pasen in Boxtel logerend, had ik gevraagd of wij op Eerste Paasdag naar de H.Hartkerk zouden kunnen gaan, omdat ik dat koor nogal eens via de radio beluister op zaterdagmorgen. Nu, de zang heeft me geenszins teleurgesteld. Ik vond het een prachtige mis én prachtig gezongen. Men hoort zoiets nog maar héél zelden. Ook het Gregoriaans klonk magnifiek en alles zo rustig uitgevoerd. En daarna gelukkig geen Allelujah van Händel, want - hoe mooi en feestelijk het ook is - het zou té veel geweest zijn.

Koor en leiding dank voor het gebodene.

Hoogachtend,

L. van der Hulst
Arubastraat 40
Delft.

Pius X mis van Albert de Klerk.

Albert de Klerk, die in 1917 te Haarlem werd geboren, is een van de grootste Europese organisten van deze tijd. Vanaf zijn 16e jaar is hij organist van de dekenale kerk te Haarlem, als opvolger van zijn leermeester Hendrik Andriessen. Sinds enkele jaren is hij ook stadsorganist van Haarlem.

Ter gelegenheid van de 50e verjaardag van Hendrik Andriessen schreven Jan Mul, Herman Strategion en Albert de Klerk een mis nl. de Missa "Trium Puerorum". Ieder van hen nam een gedeelte voor zijn re-

kening. Deze samenwerking werd aanleiding tot het bestendigen van de groep der Drie Jongelingen, zoals zij zich noemden, die zich tijdens de oorlog manifesteerde door het clandestien uitgeven van kerkmuzikale werken.

De strenge scholing als organist en geregeld verkeer met het Gregoriaans, met Bach en met de vocale polyfonie uit de XVIIe eeuw hebben in zijn werken voorzeker sporen nagelaten. Zin voor dramatische bewogenheid, naast ingetogen bezinning, geeft aan zijn werk een eigen sfeer.

De Pius X mis van Albert de Klerk draagt een feestelijk karakter en het thematisch materiaal van de mis draagt het stempel van een kerkelijk volkslied, meer dan dat er verwantschap met het Gregoriaans te bespeuren valt. Men bespeurt in het werk wel de "organist" de Klerk; hij legt het accent in de begeleiding, die meestal als zelfstandige partij een wezenlijk onderdeel vormt van het geheel. De canonvorm wordt dikwijls vak-kundig toegepast (Cum sancto - Pleni sunt - Benedictus - Agnus Dei). Voor een koor zijn deze spanningen met plezier te ondergaan. Als voorbeeld van boeiende contrapuntiek zou ik graag willen noemen het canonisch tussenspel in de Agnus Dei, dat tevens dient als inleiding op de 2e Agnus en beantwoord wordt door het thema in de omkering door sopraan en alt.

Albert de Klerk heeft in dit grootse werk een middenweg tussen contrapuntiek en harmonische bevrediging bereikt.

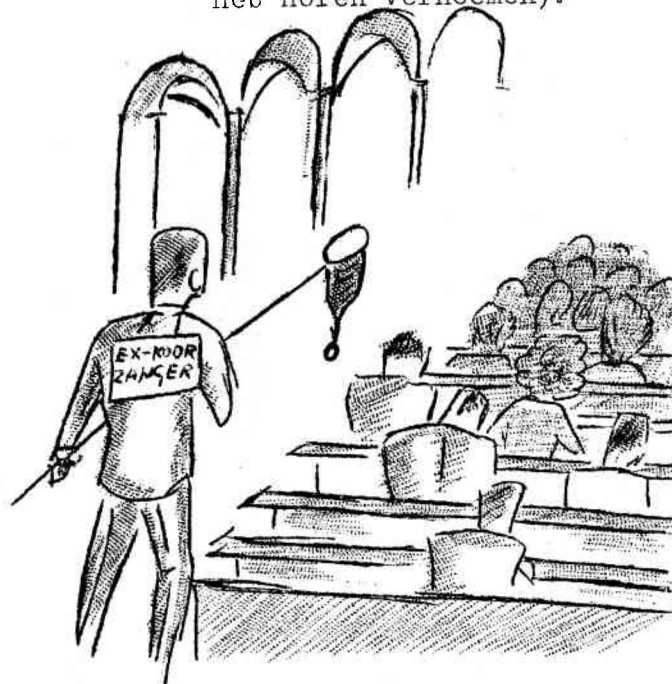
J. Felix.

Liturgie en Kerkzang.

Toen ik onlangs van onze Voorzitter zijn bijdrage voor dit blad ontving en zijn woorden las, sprongen er direct enige gedachten door mijn hoofd, die ik U wil voorleggen. Ik moet daarbij vooropstellen, dat ik niet de juistheid van de woorden van onze Voorzitter wil betwisten, maar enkel een losse persoonlijke mening wil uitspreken.

Het is geen geheim, dat de H. Kerk een aantal veranderingen gaat aanbrengen in de liturgie-viering, welke ook het koor niet "onaangetast" zullen laten. In het licht van de gehele vernieuwing gezien is dit niet te vermijden (hoewel velen er naar mijn overtuiging niet erg gelukkig mee zullen zijn, te oordelen naar wat ik als mogelijke veranderingen heb horen vernoemen).

Het probleem is echter - dacht ik - helemaal niet de liturgie-viering, waarover de Concilievaarders zich zo het hoofd breken. De liturgie is goed; velen zien trouwens met schrik uit naar de komende veranderingen en houden het liever bij het huidige, dat is algemeen bekend. Het grote knelpunt zit veel dieper. Het is immers de mentaliteit van de christen en de katholiek, die niet meer gezond is. Oecumene bestaat niet hierin de liturgie van ka-

tholieken en protestanten zoveel mogelijk op elkaar te doen gelijken (men is er wel hard mee bezig), maar betreft de geest, waarin deze beide geloofsgroepen elkaar ontmoeten. En die is - gelet op de Irene-affaire - nog niet zo vriendelijk als men dacht. En als we dan toch willen veranderen, waarom werken we daar dan niet aan? Waarom moeten dan vele uiterlijke dingen de oplossing brengen? Ik dacht, dat we met verscheidene veranderingen van voorheen (denk maar aan het beruchte zitten en opstaan) leergeld genoeg betaald hadden.

Kortom, de gelovigen zelf zijn niet zo geporsteerd voor veranderingen. En dit is m.i. een mankement in het hele streven naar liturgie-vernieuwing: de gelovige zelf heeft er geen behoefte aan, snapt het waarom niet, ziet alles als opgedrongen en staat er dus minder (of niet) enthousiast tegenover. En nu dacht ik persoonlijk, dat een beweging, welke niet van binnenuit komt d.w.z. vanuit de gemeenschap der gelovigen zelf, gedoemd is te mislukken, ook al beproeft men nog zoveel veranderingen. En wanneer de komende veranderingen in de liturgie zo ingrijpend zijn, dat zij de taak van het koor grondig zullen wijzigen, dan ben ik er zeker van, dat het animo onder de koorzangers zeer sterk zal verslappen. En dat zou te betreuren zijn.

Misschien echter zie ik de hele beweging wel verkeerd en ik zal dan ook mijn mening graag prijsgeven voor een betere. Maar tot op heden heb ik aangaande deze kwestie weinig positieve geluiden gehoord. Misschien is er onder U iemand, die me een andere kijk op de liturgie-vernieuwing kan geven. Ik wacht erop.

W. Sep.

Geachte redactie,

In ons kontaktblad 2e jrg. no 1 stonden enkele opmerkingen (Wist U dat... Red. met daarop aansluitend een artikel Eerlijk gezegd. Om ook een bijdrage aan ons koorblad te leveren, wil ik over de eerste 2 opmerkingen mijn mening zeggen. De eerste opmerking (Wist U dat tenoren ook bassoli kunnen zingen. Red.) is gemakkelijk te bespreken: het is onmogelijk, dat tenoren bassoli kunnen zingen. Het verschil in klankkleur tussen een heldere tenor en een sonore basstem is zo groot, dat degene, die dit niet hoort en aanvoelt, te beklagen is, en we mogen rustig aannemen, dat een componist dit wel degelijk aanvoelt.

Opmerking 2 (Wist U dat de dirigent niet voor zichzelf zwaait Red.) is veel moeilijker te beantwoorden. Een directeur of koorleider is iemand, die leiding moet geven. Nu is leiding geven meestal een mooie, maar altijd een moeilijke en verantwoordelijke en dikwijls ook een ondankbare taak.

Wanneer we nu rustig "Eerlijk gezegd" gelezen hebben over kleine foutjes (de grote worden nog angstvallig verzwegen), dan komt daarin duidelijk naar voren, dat men niet voldaan zingt, dat alles ook niet helemaal zo perfect wordt uitgevoerd als dagbladcorrespondenten wel schrijven. Er leeft bij onze jongeren blijkbaar het verlangen naar iets beters, naar wezenlijke schoonheid, vrij van elke ophemeling. Deze verbetering van schoonheidsfoutjes en het voldoen aan het verlangen om werkelijk de zangkunst te beoefenen kunnen alleen komen van de leider. Het is daarom, dat ik de uitdrukking van "zwaaiër" minder gelukkig acht. Of iemand nu met zijn hoofd, armen of benen zwaait, en soms een hinderlijk sissend geluid laat horen, heeft niets met leiding geven te maken; maar als de leden in hun leider niets anders zien dan een zwaaiër, zit-

ten we zo scheef als de balustrade om ons kerkkoor.

J.v.Griensven.

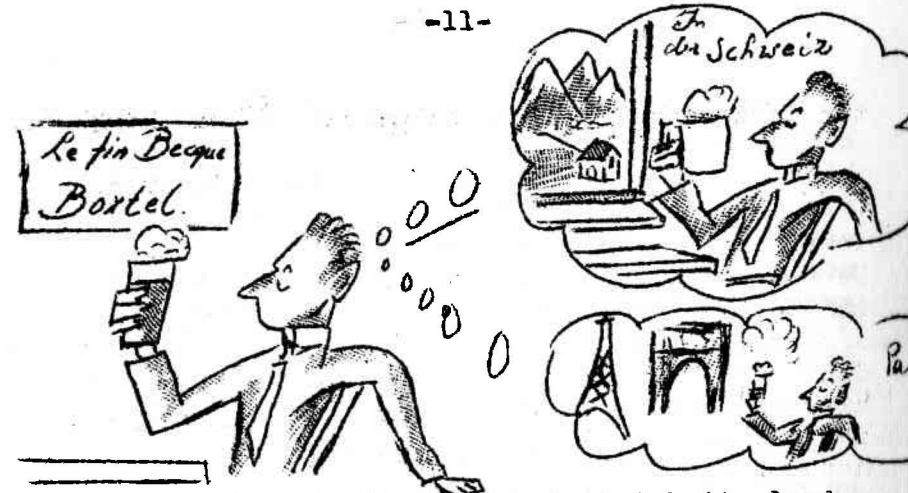
Noot van de redactie:

De redactie vindt het onjuist, dat de schrijver van het bovenstaande artikel de verbetering van onze zang alleen wil laten afhangen van de leiding. Onze bedoeling met de opmerkingen, welke hij aanhaalt, was juist te stellen, dat wij als zangers meer aandacht voor de dirigent moesten hebben. En of die dan met hoofd, armen en benen zwaait, doet er dan niet toe.

Cultureel (beneden) peil.

Het is niet mijn gewoonte om in ons blad een nabeschouwing te geven over op de ledenvergadering besproken punten. Deze maal wil ik echter toch nog op één van die punten terugkomen. Het betreft hier de ondertussen veelbesproken eendaagse reis.

Toen deze door de vice-voorzitter naar voren werd gebracht, kwamen er van alle kanten opmerkingen en voorstellen. Daar is niets op tegen; dit is juist het doel van een vergadering. Typisch was echter wel, dat het culturele element, dat volgens de vice-voorzitter aan de reis verbonden moest zijn, in elk van die voorstellen ontbrak. Nu zal ik de laatste zijn om te beweren, dat een gezellig samen-zijn (ook zonder een cultureel evenement) geen nut heeft. Maar het is m.i. toch een veeg teken, dat onze culturele interesse zo minimaal is, dat de overgrote meerderheid een cultureel gebeuren zonder meer afwijst. Het accent is daardoor komen te liggen op het alleen-maar-gezellig-samen-zijn. En dan rijst bij mij een (ook financiële) vraag: moe-

ten we zoveel geld uitgeven om in het buitenland samen te zijn? Zeker, ik ben volledig eens met de opmerking van de Heer P.Bloem, dat in het buitenland toch alles anders is en smaakt. Maar als ik daarbij denk aan alle andere bijkomende kosten, dan vind ik persoonlijk dit toch wel wat teveel voor een (mag ik het zeggen?) drinkgelag buitenshuis. En hoe zal na de reis de stemming zijn in november? Voelt U er veel voor om een jaarvergadering te houden op een droogje?

Maar de meerderheid beslist en ik moet me hierbij natuurlijk neerleggen. Overigens nog niet eens met zo erg veel tegenzin als misschien lijkt, want een gezellige reis trekt ook mij wel aan. Maar een reis enkel en alleen om buitenlands vocht door de keel te laten glijden, nee.

Als koor kunnen we ons toch niet eenvoudigweg op een lijn stellen met een Vereniging voor Huisvrouwen, een voetbalclub of, om in de muzikwereld te blijven, met een jazzband. Er is m.i. toch verschil. Tegenover dergelijke groepen staan wij toch op een heel ander niveau, juist cultureel. En dit besef blijkt nu bij velen van ons te ontbreken. Hierdoor bestaat het gevaar, dat wij gaan verworden tot een gezelligheidsvereniging, waardoor we ons doel uit het oog verliezen.

Ik zoek
naar iets, dagelijks
van vroeg tot laat
hier, thuis, bij U,
op straat.
Ik weet dat het bestaat,
omdat ik de afwezigheid
ervan voel.
Waar vind ik datgene
wat onvergankelijk mooi
blijft,
van begin,
tot in eeuwigheid.
Vertel het mij, hebt
gij het reeds gevonden?

T.v.Uden.

Onze koorschool.

Aan het slot van zijn beschouwing over de door ons koor in Nijmegen verzorgde hoogmis schrijft de Heer Martens: "Het was een lange mis van feestelijk karakter, zeer melodieus en in briljante koorstijl geschreven. De jongens hebben er een levendig aandeel in en ze deden het met een kennis en een begrip die het resultaat zijn van de goede kerkmuzikale opvoeding die ze daar in Boxtel in de "koorschool" hebben ontvangen.

Deze conclusie is niet alleen juist, maar duidt tevens aan, dat er voor onze jongens veel gedaan wordt. En nu zult U zeggen, dat ik niets nieuws vertel, maar misschien volgt er in dit artikel toch iets dat U niet verwacht had. Leest U dus nog even verder.

Onze jongens moeten veel muzikaal werk verzetten. Maar er wordt ook veel voor hen gedaan, en dat - een zeer verheugend feit - niet alleen op muzikaal terrein.

De basis van hun kunnen wordt gelegd in de school en de Volksmuziekschool. Daar krijgen de jongens het muzikaal fundament, dat onze directeur met kundige hand weet te hanteren en uit te bouwen. Dat bedoelde de Heer Martens naar mijn mening met onze "koorschool". Dit is wel volkomen juist, maar toch dekt deze vlag niet de lading. Hiernaast moeten wij nl. zeer veel waarde hechten aan het werk van Martien en Piet die het lidmaatschap van het koor voor de jongens zo aantrekkelijk maken. Het is voor de jongens nu een eer om bij het koor te mogen zijn (en ik dacht soms te merken, dat er bij zijn, die menen niet gemist te kunnen worden.)

Maar nu terug naar onze koorschool. Hierover heb ik mijn gedachten laten gaan en nu wil ik eens een balletje opwerpen.

Onze zangertjes moeten allen de Volksmuziekschool doorlopen. Dit is een voorwaarde om zangertje te kunnen worden. De meesten voldoen daaraan op het eind van het 4e leerjaar van de Lagere School. Zou het nu niet wenselijk zijn om hen gedurende de resterende 2 schooljaren een verdere scholing te geven in een "echte" koorschool? Ik denk hierbij bv. aan de wijze waarop de adspiranten worden voorbereid op het lidmaatschap van het jongenskoor.

En hun vrije tijd, zult U zeggen? Inderdaad heb ik ook daaraan gedacht. Maar onze jongens hebben al met al toch al vele uren repetitie of les. Daarom zal m.i. één uur per week (of per 2 weken) niet zo'n ramp zijn. Ze kunnen trouwens nogal wat hebben.

En wat er dan geleerd moet worden? Wel, allereerst een grotere vaardigheid in de elementaire eisen zoals notenlezen en stemgebruik; verder zouden bv. in aanmerking komen het aanleren van een nieuwe Credo of het verbeteren van de "oude", alsmede misschien wat algemene muziekkennis. En hieraan kunt U zelf wellicht nog wat toevoegen.

Ik weet niet wat U van dit alles denkt, maar het kwam zo bij mij op, toen ik de recensie van de Heer Martens las.

Tussen haakjes: gaarne kritiek, maar dan in ons blad.

W. Sep.

Als U het niet durft schrijven en ondertekenen, mag U het ook niet zeggen.

PROGRAMMA VAN HET H.HARTKOOR VAN 5.6.'64 tot 15.8.'64.

- Vrijdag 5.6.'64 Feest van het H.Hart van Jezus, patroon van onze parochie.
7.15 u Avondmis.
Wisselende gezangen uit de mis
Cogitationes van H.Andriessen
Vaste gezangen: Volkszang.
- Zondag 7.6.'64 IIIe zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Volkszang (groep A)
Orgel: Dialogue sur les grands jeux Clérambault.
- Zondag 14.6.'64 IVe zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Missa Brevis Gabrieli
Orgel: Toccata v. Zipoli
- Zondag 21.6.'64 Ve zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Volkszang (groep B)
Orgel: Ricercare A.de Klerk
- Zondag 28.6.'64 VIe zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Missa Sine Nomine
G. da Palestrina
Orgel: Prélude en fuga in g kl.
M. v. d. Ghijn.
- Zondag 5.7.'64 VIIe zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Volkszang (groep A)
Orgel: Pièce héroïque
César Frank.
- Zondag 12.7.'64 VIIIe zondag na Pinksteren.
10 u. De Hoogmis zal door de
KRO en Wereldomroep worden uitgezonden.
De vaste gezangen van deze

Hoogmis: Missa Misericorde van
Clemens non Papa

Na de mis: Orgel Improvisatie
over de Kyrie van de XIe mis.

Zondag 19.7.'64

IXe zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Volkszang (groep B)
Orgel: Toccata in F J.S.Bach

Zondag 26.7.'64

Xe zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Missa in hon.S.Fran-
cisci J.Hilber
Orgel: Concerto in a kl.
Joh.G.Walther.

Zondag 2.8.'64

XIe zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Volkszang (groep A)
Orgel: Prélude en fuga in Bes
J.S.Bach

Zaterdag 15.8.'64

Feest van Maria Hemelvaart.
Hoogmis: Missa Quand'io Penso
Orl. di Lasso
Orgel: Litanies Jehan Alain.

PERSONALIA.

In de komende 3 maanden hopen de volgende leden hun verjaardag te vieren.

11.6. J.v.Griensven	4.8. J.F. de Rooij
27.6. A.Janssens	16.8. C.Timmermans
8.7. J.v. Nuenen	27.8. G.Wanders
9.7. N.C.Snijders	5.9. A.Adelaars
3.8. J.Ghijsens	

Reeds nu van harte proficiat.

p.p. Cantasona ⁱⁱ

Beste jongens,

Nu ons koorblad speciale ruimte heeft vrijgelaten voor het jongenskoor, wil ik voor jullie heel graag een apart stukje schrijven.

Dikwijls denk ik bij mijzelf: "Wat is het toch fijn, dat wij zo'n goed koor hebben." Het is een heel groot voorrecht, als je in een parochie mag zijn waar goed gezongen wordt. Zeker, als je zelf van goede muziek houdt. Er zijn niet zoveel plaatsen, waar zo'n goed koor is als hier. Daarom ben ik blij, dat we in onze parochie wel een prima koor hebben.

En niet alleen het koor van de heren is goed. Maar we hebben ook een uitstekend jongenskoor. Dat zijn jullie. Jullie zang maakt het luisteren naar het koor tot een dubbel genot. Daarom moet je het een eer vinden in dit koor te mogen zingen. En ik geloof ook zeker, dat jullie het allemaal fijn vinden, dat je bij Cantasona mag zijn.

Maar soms denk ik wel eens: "Zouden ze nu zo graag bij het jongenskoor zijn, omdat ze graag zingen, of omdat ze reisjes en uitstapjes kunnen maken en op kamp gaan?" Dat is niet altijd even duidelijk. Want als je soms eens een repetitie bezoekt dan tref je er wel eens jongens, die meer bezig zijn met flauwe kul maken, dan met zingen. Die letten niet op en als er dan gezongen moet worden, gaat het natuurlijk fout. Maar als je praat over op reis gaan of naar een kamp, dan zijn ze een en al oor. Dat lusten ze wel.

Natuurlijk mag je het gerust fijn vinden, dat je met het koor op kamp gaat, dat je uitstapjes

maakt, dat je regelmatig een gezellige dag hebt. Dat mag er allemaal bij komen. Dat gunnen we jullie graag. Maar dan moet er ook iets tegenover staan. Het jongenskoor is er toch op de eerste plaats om te zingen. Dat moet bij jullie op de eerste plaats komen. En is dat altijd wel het geval? Ik dacht van niet.

Jullie zijn toch wel bevoorrecht. Jullie hebt twee leiders, die altijd bezig zijn om jullie op zijn tijd gezonde en gezellige ontspanning te geven. Ze hebben voor jullie zelfs een eigen bus gekocht, zodat jullie er met een eigen bus op uit kunt. Elk jaar wordt er een kamp georganiseerd. En ga zo maar door. Dat alles zul je niet veel aantreffen bij andere jongenskoren. Toen ik vroeger bij het jongenskoor in Son was, kwam er dat in ieder geval allemaal niet bij. We hadden een keer per jaar een uitstapje. En daarmee was het afgelopen.

Ik wil maar zeggen: probeer het altijd te waarderen, dat je bij dit jongenskoor mag zijn. Laat zien, dat je het fijn vindt, dat er zoveel voor jullie wordt gedaan. En dat moet je dan doen door steeds op tijd op de repetitie te komen, goed je best te doen op de repetitie. Dan zal Cantasona steeds groeien en bloeien tot eer van God en tot stichting van de mensen.

Jullie aalmoezenier,
Kap. Clabbers.

DE DOEDELZAK.

Met een ruk sprong Johnny op en rende naar buiten. Zijn steeds zo gespitste oren hadden een geluid opgevangen, dat van beneden omhoog klonk naar het kleine huisje op de heuvel. Oom Patrick was in aantocht. Met zijn schotse kilt in de karakteristieke kleuren van zijn familie en.... met zijn doedelzak. Oom Patrick was een bekende figuur in het kleine schotse plaatsje, en erg geliefd bij de kinderen om zijn spannende verhalen. Als hij vertelde van de avonturen, die hij beleefd had in de oorlog, toen hij in Nederland tegen de Duitsers vocht, dan zat de hele kinderschaar met rode wangen van opwinding te luisteren.

Johnny sprong juichend de roodharige doedelzakspeler tegemoet. Deze was reeds omringd door een hele zwerm vriendjes en vriendinnetjes uit de buurt.

"Zo, jongens, hier gaan we even uitblazen. Dan zal ik je meteen wat vertellen over de doedelzak. Ik heb het niet vergeten, hoor. Ik heb het extra opgezocht voor jullie.

Die doedelzak is al een oud beestje, hoor. Die wordt echt niet alleen in onze regimenten gespeeld. Die kennen ze ook in midden-Frankrijk, en in Bretagne en de italiaanse herders hebben er ook dikwijls een. Maar heel lang geleden gebruikten ze de doedelzak in Palestina ook al, en in Babylonië."

"Maar oom Patrick, hoe werkt zo'n bag-pipe nou eigenlijk?" vraagt Dikkie. "Nou kijk, deze leren zak, da's de luchtzak. Daar zitten al die pijpen aan vast, zie je? In die pijpen zitten rietjes, zoiets als in een hobo, weet je wel. Als ik nou die zak onder mijn arm heb en ik druk erop,

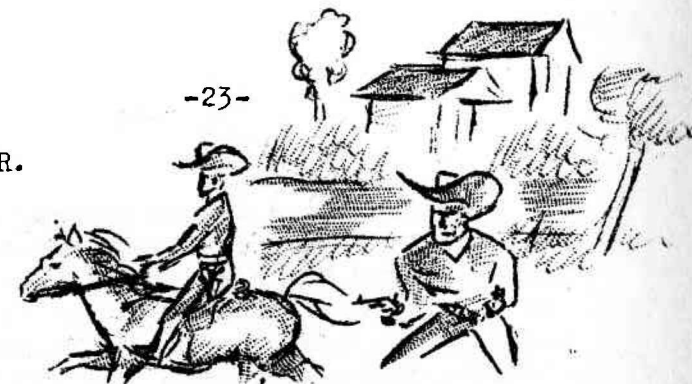

dan gaat de lucht door die pijpen naar buiten, kijk zo." En Patrick laat een schalmeiachtig geluid ontsnappen uit de pijpen. "O", roept Daysie, "en nou blaast U door dat pijpje die luchtzak weer vol, hè oom?" "Juist, Daysie, anders ben ik zo uitgespeeld. Nou moet je eens kijken. Zie je geen verschil tussen deze pijpen?" "Ja, oom, in die grote zitten gaatjes en in die kleintjes niet." "Ja, en waarvoor zijn die gaatjes?" "Daar kunt U dan verschillende noten mee blazen, zeker?" "Juist, Johnny, met deze pijp blaas ik een melodietje, en die andere geven dan elk een vaste toon, hoor maar." En daar geeft hij een nummer-tje weg. Je kunt duidelijk horen, dat de doedelzak familie is van de hobo. De hoboïst gebruikt alleen zijn mond als luchtreservoir.

"Zo, jongens, en nou ga ik mijn kopje thee drinken bij mevrouw Mac Gregor. Als jullie nog meer willen weten, vraag het dan maar aan juf-frouw Johnson van de bibliotheek. Dan zul je horen hoe de musette in Frankrijk, de piva en cornamusa in Italië bespeeld wordt. Dat er verschil is tussen het rietje in de melodiepijp en in de bourdonpijpen. Tot kijk, jongens."

En oom Patrick stapt het tuintje in van het huisje van mevrouw Mac Gregor.

PINKY DE KILLER.

Dit verhaal speelt in Texas, het land van de moedige cowboys, maar ook van de gewetenloze bandieten.

Tim Springs, door zijn vrienden Big Tim genoemd om zijn grote gestalte en zijn dapperheid, zat in de hete middagzon voor zijn huis het paardentuig op te poetsen. De grote hoed was voor op zijn hoofd gezakt en het koord bengelde los onder zijn kin. Plotseling hield hij op met zijn werk, richtte zijn hoofd op en luisterde scherp. Aan de overkant van de rivier klonken verwarde stemmen, door elkaar en boven elkaar uitschreeuwend. Vlak daarop hoorde Tim enige schoten, het gerinkel van glas en hoefgetrappel.

Vreemd was dat. Er gebeurde anders nooit iets aan die kant van de rivier. Er woonde niemand anders dan de oude Blaker, een oorlogsheld die nooit iemand kwaad had gedaan. Op zijn oude dag had hij een mooi huis laten bouwen op die oever van de rivier, waar alles rustig was en hij tevreden van zijn oude dag kon genieten.

Tim begreep het niet. Maar er moest zeker iets niet in orde zijn. En als echte goede cowboy moest hij weten wat. Hij ging naar de boom, zadelde zijn paard, dat in de schaduw had staan uitrusten, klopte het op de nek, sprong in het zadel en reed in volle vaart in de richting van de rivier. Bij de rivier aarzelde hij geen moment en sprong met zijn paard het water in. Hij mocht geen tijd verliezen. Aan de overkant reed hij weer in volle ren verder. En terwijl de roffelende paardenhoeven grote stofwolken

van het mulle zand omhoog joegen, naderde Tim al gauw het landhuis van Blaker. Opeens hoorde hij pieuw.... een kogel langs zijn oor fluiten en met een lelijk woord sprong hij uit het zadel en zocht dekking. Dus toch onraad. Gebruikmakend van de struiken rondom het huis, zag Tim kans om aan de achterkant van het huis te komen. De achterdeur stond open, dus Tim sloop, na eerst gekeken te hebben of er niemand op de uitkijk stond, naar binnen. Met getrokken revolver en op zijn tenen lopend bereikte hij de deur van de zitkamer. Deze stond op een kier. Het was niet de eerste keer, dat Tim hier in huis was en hij wist, dat de deuren geluidloos opengingen. Hij duwde zachtjes. Er gebeurde niets. Of er was niemand of men lette niet op de deur. Hij duwde hem verder open.... Met zijn rug naar de deur stond een man door het raam naar buiten te tueren. "Hands up, fellow," zei Tim, "laat nu je handjes es zien." Maar met een onwaarschijnlijk snelle beweging sprong de man door het raam de tuin in. Het schot van Tim miste. Zichzelf verwensend rende hij door de kamer en struikelde daarbij over iets wat op de grond lag. Het was het roerloze lichaam van Blaker.

(wordt vervolgd)

WAT ZULLEN ZIJ WORDEN?

De namen verbergen een beroep:

Petra Hoekes
Erna Seds
Taco Drous

Edo Gert Oli
Gerard Hein Ziels
Lijs Dersch

Wie de snelste is met de oplossing en deze vlug naar P.Bloen brengt, krijgt een mooie prijs.

Doe je best.

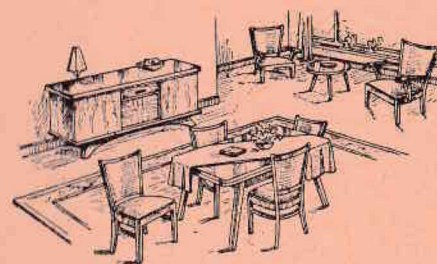
J.Schulpen.

Goosseus Brood HET BESTE!

VOOR AL UW ARTIKELEN
BETREFFENDE

Woninginrichting

SLAAGT U BETER BIJ

Jan Nouwens

BREUKELSESTRAAT 59 - BOXTEL
TELEFOON 23 18

F. P. v. Langen

JUWELIER - HORLOGER - OPTICIËN

- HET ADRES VOOR:
- SIERADEN IN GOUD OF ZILVER
 - KELTUM PLEET
 - UURWERKEN
 - UURWERK REPARATIES
 - BRILLEN (speciale afdeling)

Stationstraat 62

H. J. M. DE BROUWER

BOXTEL - HET SCHILD 22
TELEFOON (04106) 3279

BOOMKWEKERIJ
TUINARCHITECTUUR

- Coniferen - Sierheesters - Laanbomen
- Haagplantsoen en vaste planten

Het adres voor aanleg en onderhoud van tuinen!

Huishoudelijk

Parfumerieën

Eenieder weet 't
Van Kol heeft 't

!

'T HUIS VOOR UW GESCHENKEN

Lederwaren

TEXTIEL

Sola